

Weichbild magdeburski w układzie śląsko-małopolskim.**Wersja sandomierska**

Rękopis Rosyjskiej Biblioteki Narodowej w Sankt Petersburgu, sygn. Lat. Q II 157, tekst 2, k. 105rb–123rb

Odczyt: Maciej Mikuła

Prolog

[k. 105rb] Incipit Ius municipale per Cunradum civem Sandomirinesem de Theutunico translatum in Latinum.

Sequitur prologus.

[k. 105va] In nomine Patris. Primo dicit de summa Trinitate et fide, et hoc opus locatum est supra firmum fundamentum, de quo dicit Apostolus: Fundamentum nemo ponere potest, preter id, quod positum est, quod est Christus. Ubi enim Christus fundamentum non est, ibi null[i]us boni operis potest superesse edificium ad invocacionem summe et individue Trinitatis. Exemplum laudabile me compellit et ratio voluntaria, quia hoc a maioribus factum esse dinoscitur, quod a maioribus sit completum. Et mos retinendus est fidelissime vetustatis, licet enim non sit exemplis, sed legibus iudicandum, verumptamen exemplum potest aliquis sequi maxime, ubi recte factum aliquod intuetur. Ad probandum, siquidem quod in quolibet principio a gloria Trinitatis debeat auxilium peti, sola ratio sufficere potest, cuiuslibet enim rei potissime [s] pars est principium, et ex hiis, [k. 105vb] que inchoate sunt, non potest ordinabiliter agi. Quod per se patet, qui aliter et bene et laudabiliter omnia geruntur, si principium fuerit decens et amabile Deo, et uno est, ut bono peragantur exitu, que malo iam inchoata sunt inicio. Quibus omnibus luce clarius apparet, quod finis laudabilis a bono dependet principio et tamquam suo maiori subiacet et maioribus maius vertitur et ibi caucius est agendum. Ipsa enim est benedicta Trinitas, in cuius nomine et consilio omnis actus progreditur. Sic enim ad omnipotentis Dei auxilium debemus oculos erigere, ut non in armis sciencie et elloquentie iaculis confidere valeamus, sed omnem et spem, omnem propositum erigamus ad providenciam Trinitatis, ipsa enim errantibus aurem aperit et inclinat: Apprehendite enim disciplinam, nequando irascatur dominus et ne pereatis de via iusta [Ps 2,12]. Sermo propheticus exortat, felix exortacio, et dulce consilium; qui enim apprehendit sapienciam, Christum, ut [a] verum, fateor, apprehendit. Ipse enim est sapiencia, iusticia, veritas, fortitudo, sancitas. Et qui ignorat et sapienciam et Scripturas, Christum ignorare scripture testimonio perhibetur. [k. 106ra] Christus etenim Dei virtus est iuxta Apostolicum. Apprehendit siquidem sapienciam, qui insipenciam procul pellit, egressus enim unius alterius operatur ingressum. Cum renunciatur improbitati, nascitur virtus. Qui enim sapienciam non apprehendit, improperebitur ei a Domino, et ideo sacerdocio non finietur et intellectus ignorancie latitans, mentis oculis excecatus iusticiam invenire non poterit. Sine qua, etsi ceterarum virtutum in ipso fulgeant radii, pro nichilo reputantur, ipsa est enim, que inter ceteras virtutes

perfectissima dicitur, que hoc omnibus iura distribuit et ex causa iusticia appellatur, ut legitur in auctoritatibus, ut omnes obediant. Hoc enim illa virtus laudabilis, que diffinitione nobili diffinitur. Iusticia est constans et perpetua voluntas, ius suum cuicumque tribuens, que concupiscencie conatus sua virtute comprimit ac desiderat confrenare, ut in prohemio decretalium. Cum igitur subiectum presentis libri nullum possit aliud ponere preter ius et iusticiam, felix liber est cui tam nobile famulatur subiectum, felix, inter cuius ubera liber iste tamquam mirre fasciculus poterit commorari. Merito igitur, cum opus tantum [k. 106rb] agreditur, ut librum signatum septem sigillis aperiat, supreme Trinitatis auxilium expetet et imploret. Ego siquidem inter^b ceteros lectores minimum me reputans et ignorancie mee tenebras non ignorans, excusare me deberem, cum propheta dicente: ·A·,·a·,·a· Domine Deus, nichil nescio loqui, qui ego puer sum [Jr 1,6], quoniam altus puteus est sapientie, et non est cum quo hauriam, quemadmodum mulier Cananea, cum de Dei omnipotentis, qui aquam vivam distribuit largitur, confisus misericordia opus presens egreditur spem gerens firmissimam, quod de fonte gratarum suarum ad siccitatem meam rivulam [s] derivando, de pane sue consolacionis, ne in via deficiam, buccelam michi porrigat. Ne igitur prolixitas, que frequenter parat [s] fastidium, sermonem protrahat inmensum, sed attendens, quam omne artificium per exercitium recipit incrementum, non in armis sciencie vel elloquentie iaculis confisus, sed omnem spem, omnem propositum referens ad omnipotentis Dei legis consilio, que est omnium vera salus. Sed quoniam scriptum est, ut nemo in scolis alciores locum teneat, nisi cui laborum assiduitas et studiorum prolixitas [k. 106va] suffragatur, ego fundo principium super lapidem angularem, qui est Christus Ihesus, Alpha et Omega, principium et finis. Amen.

^a plama inkaustu; ^b nadpisane przez autora podstawy nad skreślonym ins

[hasła: prolog]